

**Suriye ÖZEN**  
**Rumuz: Bal**  
**Kısa Öykü Yarışması Birincisi**

**SEVGİDE GÜNEŞ, DOSTLUKTA KARDEŞ 3**

*'Sevgi, muhabbet kaynar yanan ocağımızda  
Bülbüller şevke gelir, gül açar bağrımızda  
Hırsılar, kinler yok olur aşkla meydanımızda  
Aslanlarla ceylanlar dosttur kucağımızda...'*  
Hacı Bektaş-ı Veli

Gül şafağı bir sabah vakti, yağmur sonrasıydı...

'Keseceğim seni!' diye bir ses duyuldu. Ses, az ötede kesilmiş bir ağacın başında kavga eden iki kişiden birine aitti. Meğer sınır komşusu; 'Keseceğim seni!' diyen öfkeli adamın ağacını kesmiş, arazisinden bir kısmını kendi arazisine katmış. Adamın öfkeyle bağırması bundanmış. Biri kaçıyor, diğeri önüne katmış, elindeki balta ile kovalıyordu.

Yoldan geçen üç Bektaşî, bu kavgaya engel olmak ve aralarında hakemlik yapmak için arabalarını durdurdular, hızlıca onlara doğru koşular. Baltalı adam, ağacını kesen komşusunun peşini bırakmıyordu.

Üç Bektaşî, süratle baltalı adama yetişti. İçlerinden Bektaşî Babası:

"Yapma, bre kardeş!" dedi. "Haksızlık varsa düzeltilir. Bunun bedeli cana kıymak değildir." dedi. Bal tatlısı sözleriyle epey bir zaman adamın gönlünü kazanmaya çalıştı. Ağacı kesilen adam, öfkesini bir türlü yenemiyor, araya giren Bektaşî Babasına;

"Kesilmeyi hak etti bu zalim." diyordu. "Ben, bu ağacımın altında gölgeleniyordum. Çalıştıktan sonra terimi soğutup istirahat ediyordum. Çadırı andıran gölgesinde namazımı kılıyorum, yemeğimi yiyordum. Bazen dalında öten kuşların sesleriyle uyuyordum. Lütfen aramızdan çekilin, bu zalime haddini bildireyim!" diyordu.

Nice can okşayıcı sözlerden sonra Bektaşî Babası, adamın elinden baltayı aldı;

"Bu komşun, senin ağacını kesmekle hem günah, hem yasal bir suç işlemiş. Yetişmeseydik, sen de onu kesip, ondan daha büyük günah ve suç işleyecektin! Neredeyse Allah'ın evini yıkacaktın, bre can! Öfkeni yen, kendine gel!" dedi.

Öfkeli komşu, ağladı:

"Ağacımı kesti, üstelik sınırdan arazime geçti. Tarlamın güzelliğini bitirdi, yüreğimi onarılmayacak bir şekilde incitti." dedi. "Gözüm gibi koruduğum bu ağaç, elli yılda yetişmişti."

Bektaşî Babası:

"Biliyorum incinmişsin! Hünkârımız Hacı Bektaş-ı Veli; 'İncinsen de incitme!' der! 'Düşmanın dahi insan olduğunu unutma!' der. 'Kendine ağır geleni başkasına yapma!' der." dedi. Yürek fethedici sözlerden sonra zulme uğrayanı da, zulmedeni de ayrı ayrı dinledi. Bu gelen belayı nimete çevirmek için Bektaşî Babasının dilinden çıkan söz bölükleri bal ırmağı gibiydi. Arayı bulmak isteyen Bektaşîlerin üçü de maddenin egemenliğinden kurtulmuş erdemli canlardı. İnsan olmanın muhteşem doruğuna ulaşmak için ham yürekleri teslim alan madde sevgisini mağlup etmişler, hoşgörü ve barışı yeşertme yolunda yürüyen

mutlu kişilerdi. İki kişinin arasını bulmak için insanın önce Yaradan'la barışık olması gerekliydi. Bektaşî Babası da, arkadaşları da Allah'la barışık gönül adamlarıydı. O'nunla barışık olmak; insanın özündeki kutlu değerleri ve yaratılış amacını bilmesi demekti.

Eylemlerine bakılırsa bu kavgalı iki komşunun ikisi de yüreklerine mayalanan kutlu emaneti unutmuştu. Sevgiye, barışa ve hoşgörüyü gönüllerinde yer vermemiş ve aşk denilen büyük serveti sürgüne göndermişlerdi. O yüzden, benliklerini kuşatan kötülük, onları böyle bir sonuca götürmüştü. Ego, kin, kara düşünce ve madde hırsı erdeme galip gelince ulvî değerler hiçe sayılmıştı. Egosuna tutsak olunca can, her dem mahkûm olur, nefesine insan.

İki kavgalı komşunun arasında barışı sağlamak isteyen Bektaşî Babası:

“Bakın canlar!” dedi. “Yücelişe, insan denilen köprüyle ulaşılır! İnsanın gönlü muhteşem bir yoldur Tanrı'ya ulaşmak için. ‘Çalap’ın tahtı gönüldür.’ der Yunus. Hünkârımız da; *‘Tanrı'nın hoşnutluğunu kazanmak için insan yüreğini ele getirmek gerek.’* der!”

Ağacı kesilip mağdur edilen adam, birden ayıkıp kendine geldi:

“Yoksa siz, Bektaşî misiniz kardeşler?” dedi.

“Evet!” dedi Bektaşî Babası. Devam etti; *“Yok ise yürekte muhabbet ve sevgi/ Yıkılır Allah'ın muhteşem evi. Salıver yabana gitsin/ Özünden haberi olmayan devi,*’ der, Kul Baba. Nasıl indirecektin be hey can, baltayı komşunun kafasına?”

Adam:

“Ağcımın yıktığımı, sınırimi geçip arazimi çalındığımı görünce öfke bana bal olup aklımın önüne geçti. Kendimi unuttum, irademe sahip olamadım. Yetişmeseydiniz bu zalim komşum, bir ağaç ve bir parça toprak için katil edecekti beni.” dedi.

Bektaşî Babası:

“Ölümlü dünyada biriniz kardeşliği unutup talanı ve gaspı seçmiş; komşusunun ağacını yıkmış. Tarlasından bir parça toprağı kendi tarlasına katmış. Diğeriniz, öfkesine yenilip bir ağaç ve iki karış toprak uğruna cana kıymaya yeltenmiş. İkiniz de, Allah'ın özünüze mayaladığı kutlu değeri unutmuşsunuz. İkiniz de büyük kayıptasınız, canlar!” dedi. Gaspçı komşunun omzuna elini attı; “Bak, ey komşunun ağacını kesip toprağını çalan ve onu inciten can kardeşim! Ne komşuna zarar ver, ne egona değer ver! İnsanları sevip gönül kazan! Seversen toprağı altına, hastalığı şifaya, belayı nimete, öfkeyi rahmete çeviren bir iksire kavuşursun. Bu da bulunmaz bir servettir.”

Bektaşî Babası, konuşurken dudaklarından bal dökülür gibiydi. İki komşu da tatlı sözleri sükûnetle dinliyordu. Bektaşî Babası, onların arasını bulmak ve barıştırmak için uğraşırken yüreğinin ışıltısı çehresine yansımış gibiydi.

“Bakın canlar! Sevginin koynunda saklıdır, erdem.” dedi. “Bir avuç toprak değil; aşk, sevgi, barış ve hoşgörü doyursun gönlünüzü. Zira bu ulvi değerler çözer, insan denilen emanetçinin maddeye tutsak büyüsunü. Hepimizi varlığın en üstünü yaratıp, akılla donatmış ve bizi kardeş ilan etmiş Yüce Tanrı. Bir kardeşin; kardeşinin malına el koymasını haram kılmıştır. Hünkârımızın; *‘Eline, beline, diline, sahip’*

ilkesinden habersiz kimseler işler böyle ağır günahları. Kardeşin kardeşe zulmetmesi, küs ve dargın durması, bağırında kin ve kötülük yeşertmesi Rabb'imizin hoşnut olmadığı şeydir.”

Ağacı kesilip tarlasına tecavüz edilen adam:

“Ben, beş vakit namazımı kılarım. Haccımı eda ettim. Bu komşumun, bana yıllardır yaptığı kötülükleri size anlatsam günlerce bitiremem. Son yaptığı kötülük canıma tak etti.” dedi. Nice bir dem sızlanıp yakındı.

Bektaşî Babası, her ikisine de:

“Dinleyin canlar!” dedi. *‘Bir kez gönül yıktın ise/ Bu kaldığın namaz değil/ Yetmiş iki millet dahi/ Elin yüzün yumaz değil’* diyen Gönüller Sultanı Yunus’umuzun sevgi, aşk, hoşgörü ve barış ilkelerini tanısaydınız kötülük düşünemezsiniz. *‘Haccımı yaptım, namazımı kılarım.’* diyorsun. Bak, gönül dostumuz Yunus Emre ne diyor?

“Ne diyor Beyim?” diye sordu mağdur adam.

“Yunus Emre büyüğümüz; *‘Aksakallı pîr hoca/ Bilinmez hali nice/ Emek yemesin hacca/ Bir gönül yıkar ise...’* diyerek gönül kırıcı birinin halini ne güzel betimliyor.

Öfkeli adam da, komşusunun ağacını kesip arazisine tecavüz eden adam da bu tatlı sözler karşısında düşünüp, kaldı. Sonra mağdur adam, uykudan ayıkır gibi;

“Ne güzel söylemiş Yunus Emre!” dedi. “Hayran ettiniz beni onun tatlı diline, yüreğine, erdemli düşüncelerine. Keşke bize de tanıtılsaydı Yunus’u.” dedikten sonra komşuna döndü; “Ama bu zalim, beni çok günaha itti bugün.” dedi.

“Bir adamı baltayla, bıçakla, kurşunla öldürmeye gerek yok. Gönlü kırmak dahi cellât olmaya yeter. *‘Birbirinizi sevmedikçe gerçek mü’min olamazsınız,’* demez mi, Hz. Peygamber? Ağaç ve toprak kavgasını bırakıp, yüreğinizdeki toprağa dönün, oraya sevgi tohumu ekin, orada sevgiyi yeşertin! Gönül toprağı, yeryüzünde Mü’minin yüz akıdır. Sevgi, barış, aşk ve hoşgörüde birleşirse yolunuz; cennette Kevser olur suyunuz. Kevser havuzunun içini semadan inen renk armonisi misk kokulu çiçekler taçlandırır. Dünyada, insanı kardeş belleyip bedelsiz sevenlerin içmesine hazırdır o bengisu. Gönül fethedenlere türlü nimetlerden oluşan bir sofraya açılır Kevser havuzunun başında. Bir banarlar nimetin özüne, bir dalıp giderler mest eden sohbe. Şekere, şerbete bandırılmış söz ırmağı olur dilleri, dudakları. Nefesi gülistan, sesi baharistan olur barışık yaşayanın. Onların hoşgörü sedalarını terennüm eden nefesleriyle hoşnut olur Yüce’lerin katı.” dedi. Komşusunu üzen adama döndü; “Cehennemde sırtına yüklenecek bu ağacı ve gasp ettiğin toprağı iade etmezsen komşuna; Zebaniler, sırtına vurup taşıtırlar onları sana. Kaldıramazsın o ağır yükü.” dedi. Ve mağdura döndü; “Sen de bu komşunun kusurunu affet! Barış için elini uzat! Uzatılan el üstündür. Haydi, kucaklaşıp barışalım!” dedi. Egolarına yenik, iki adamı kucaklaştırıp barıştırdı.

Gecenin doruk noktasıydı. Arabuluculuk yapan Bektaşî Babasının dediği gibi, gönül fatihleriyle birlikte her iki komşu da rüya âleminde mezkûr havuzun başındaydı. Burası, insanların gönül evini fethetmelerinin, yıkıldığında tamir etmelerinin karşılığı bir gülistandı. Burada, insanı bedelsiz sevmenin, insanla barışık olmanın kazancı baharistandı. Mazlumun gözyaşını silmek, sedefin kulak süsleyen

incisiydi. Havuzun çevresini mekân tutanlar, tohumlarını dünya âlemindeyken sevgi, kardeşlik, hoşgörü ve barışın has toprağına ekmişti. İnsan gönlüne girmeyi nafîle oruçtan yeğ bellemişlerdi. Kanayan bir yaraya merhem sürmeyi Kâbe'yi ziyaret etmek kadar erdemli bilmişlerdi. Tatlı dilleriyle hatır sormuşlar, gariplerin derdine yama olmuşlardı. Hayatlarını, kırık ve buruk gönüllerin tamirine adanmışlardı. Ne yüreklerine, ne lehçelerine kin, nefret ve düşmanlık bulaştırmışlardı. İnsan soyuna, alınlarını kırıştırarak bakmaktan sakınmışlardı. Kurtuluş gülistanına kök salışlarının nedeni insanı Yunusça sevmek, Mevlana gibi hoş görmek, Hacı Bektaş Veli gibi muhkem bir kardeşlik tesis etmektir. Tüm insanlığın barış ve hoşgörü nağmesi; vicdanlarının sesi, dillerinin güftesiydi. Gönül fetheden sözleri, muhteşem elmas bölükleri gibiydi. Gönül ele getirmek için sanki her öğün bal yemişler, şerbet içmişlerdi. Silahları satmışlar, keskin baltaları atmışlar, kazançlarını sevginin bal tasına banmışlardı. Gözleri, şuur nurunun manzarası, kirpikleri nurdan yaratılmış kuşların kanat teleği gibiydi. *'Yetmiş iki millete bir göz ile bakışlarının'* uzantısı gözbebeklerinde toplanmıştı. Burada her renkte, her dilde sohbet eden canlar, dönen galaksilerin mısralara diziliş gibi omuz omuzaydı. Nefesleri amberdi. Sözcükler dökülürken dillerinden dişleri ağız okyanusunun incisi gibiydi. Sineleri, kristal bir aynaydı. İnsanı bedelsiz sevmişler, hoşgörüyle bağışlamışlardı. Nigar bahçeleri, buyruklarına o yüzden verilmişti. Şimdi Kevser havuzunun başında göz ve gönül sohbetinin mutluluğunu yaşıyorlardı. Evrensel barışta egoyu değil, güçlü iradelerini kullanmışlardı. Mevlana gibi düşünüp; *'Sevgide güneş, dostlukta kardeş, hataları örtmede gece, tevazuda toprak, öfkede ölü gibi,'* olmuşlardı. Âşık Hüdayi gibi; *'Canan bizim canımızdır/ Teni bizim tenimizdir/ Sevgi bizim dinimizdir/ Başka dine inanmayız,'* görüşünü bayraklaştırmışlardı. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleri gibi; *'Her ne arar isen kendinde ara.'* İlkesinin rehberliğinde her şeyi insan gönlünde aramışlar; *'Allah ile insan gönlü arasında perde yoktur,'* bilinciyle yaşamışlardı. Öylesine mutluydular ki; her an dinlesin diye dünyanın demir yürekli vampirleri, sükûtu yudumluyordu buyruklarına el pençeyle hazır bekleyen hizmetçileri.